

Nooit echt alleen

Wat als Ethan weer gewond raakt en er niemand in de buurt is om hem te helpen?

Gabrielle Shiozawa

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal vond plaats in de Verenigde Staten.

Ethan zat op de schommel en gebruikte zijn benen om vaart te maken. Hij ging steeds hoger. De wind gaf hem het gevoel dat hij vloog!

Toen ging de bel. Ethan zuchtte. Hij wilde niet dat de pauze al voorbij was.

De kinderen stonden klaar om weer naar binnen te gaan. Ethan minderde vaart op de schommel. Toen stapte hij van de schommel af om weer naar de les te gaan.

Maar toen Ethans voeten de grond raakten, voelde hij een stekende pijn in zijn been. Hij viel op de

grond. Hij probeerde op te staan, maar het leek net of zijn been in brand stond. Het deed heel erg pijn!

'Help!' schreeuwde Ethan. De tranen rolden over zijn wangen. De kinderen en leerkrachten snelden te hulp.

'Wat is er aan de hand?' vroeg een leraar.

'Ik heb mijn been gebroken!'

Dit was niet de eerste keer dat Ethan een bot had gebroken. Het was zelfs niet de tweede of derde keer! Ethan had brozebottenziekte, waardoor hij makkelijk zijn botten brak. Zelfs kleine dingen, zoals van de stoeprand afstappen of tegen iemand aan botsen, konden zijn botten breken.

'We zullen je ouders bellen zodat ze je naar de dokter kunnen brengen', zei de leraar. 'Alles komt in orde.'

Ethan was blij dat er mensen waren om hem te helpen. Zijn been deed nog heel erg pijn, maar hij wist dat hij veilig was.

Mama en papa kwamen naar school en namen Ethan mee naar de dokter. Hij kreeg blauw gips om zijn been en ging naar huis om te rusten.

Vanwege zijn gebroken been bracht Ethan veel tijd in bed door. Hij had veel boeken om te lezen. Soms kwamen zijn vrienden bij hem langs om spelletjes te spelen. Maar hij verveelde zich nog steeds.

Ethan werd 's nachts eens wakker en kon niet meer in slaap komen. Hij probeerde zich te ontspannen, maar bleef zich zorgen maken. *Wat als ik een bot breek en er niemand in de buurt is, bijvoorbeeld midden in de nacht?* dacht Ethan. Zijn hart ging tekeer. Hij was bang.

'Papa!' riep Ethan.

Papa rende naar Ethans kamer. 'Wat is er aan de hand?'

'Ik ben bang', zei Ethan. 'Wat als ik weer iets breek en er niemand in de buurt is om me te helpen?'

Papa kwam naast hem op bed zitten. 'Dat is een enge gedachte', zei hij. 'Zelfs als we voorzichtig en veilig proberen te zijn, kunnen er toch nare dingen gebeuren. Maar hoe dan ook, je hemelse Vader waakt over je.'

'Dus dat betekent dat Hij altijd bij me is?' zei Ethan.

'Precies!' Papa gaf Ethan voorzichtig een knuffel.

Ethan bedacht hoe snel papa was gekomen om hem te helpen. Hij wist dat papa van hem hield en hem altijd wilde helpen. Misschien was onze hemelse Vader ook zo.

De volgende dag las Ethan een Schrifttekst in de *Vriend*. Er stond: 'Wees welgemoed en vrees niet, want Ik, de Heer, ben met u en zal u bijstaan'.*

Ethan voelde zich kalm en veilig toen hij die tekst las, net als toen hij met papa praatte. Hij wist dat de Heilige Geest hem troostte. Het was alsof hij nog een knuffel van papa kreeg.

Ik zal waarschijnlijk nog vaker botten breken, dacht Ethan, maar ik hoef niet bang te zijn. Hij wist dat hij nooit echt alleen zou zijn. ●

*Leer en Verbonden 68:6.

Wanneer heb jij de liefde van je hemelse Vader gevoeld?